

Nguyễn ly Phạm thị

Khi em về sương giăng tay lụa, mặt trời ngủ ngoan xin em đừng thức giấc. Từng tiếng vỡ kính hoàng là ở đó những ghê rợn nhục nhằn đang úp xuống giọng nấc cuối cùng rồi cũng bay đi và loài chim cú sẽ đậu dài trên từng khối thịt em yêu dấu ơi, hãy ngủ ngoan đừng thức giấc làm gì.

Hãy cho anh xin một chút gió heo may một khoảng trời vàng xao xuyến để anh không nhìn thấy sa mù khói lửa đang vây tròn nghiền nát quê hương để anh vẫn có em như những ngày xưa cũ.

Ôi mái tóc em ôm cổ nồn mịn tơ đôi mắt ấy như lưới gươm thiêng chặt hồn tôi từng đêm mê loạn dáng em bay mờ ảo trong sương xin em đừng bước gió nhiều và môi hồng lửa cháy có tiếng hát nào như tiếng suối reo xa xin cho tôi

đôi cánh xin cho tôi đầy phép nhiệm màu hóa thân em trong dòng nước thủy tinh cõi trú sao không là nơi ấy sao ngoài vòng tay tôi mãi tôi có phải là tôi thôi đôi mắt nào nùng đừng nhốt hoài lời anh thú tội.

Những cụm lá xanh lân tinh mọc dài trên thi thể em từng phiến đá hồng ở đó sợi tơ mong manh một loài sâu kéo dệt hố chết cho mình đợi chờ ngày lột xác nó sợ mặt trời sợ khuôn mặt mình lúc mới sinh ra để vội vã đi tìm giờ phút thặng hoa từng sợi tơ vẫn nhả đều cho nổi đăm mê thống khổ và mây hây soi gương dấu vết tội lỗi mọc dài trên từng sợi tóc hy vọng ở đời lèo lên như tia chớp chuyển nguồn từ góc trời xa vắng em có nghe tiếng mưa hôn cỏ úa em có nhìn thấy những dòng sông lửa sô quê hương từng mảnh tro tàn cõi trú của phận người đã bao lần, bao lần đổ vỡ từng cánh tay giơ lên từng tiếng than dài sa mạc hồi em chúng ta làm được gì cho tuổi trẻ hôm nay Thượng đế đã chết rồi và tổ quốc chúng ta lũng bùng bệnh hoạn trước mặt sau lưng những ngôn từ rách rưới anh chỉ còn than thở cùng em anh chỉ còn biết xin em một thuốc tóc mây dài làm cõi trú cho tháng ngày mệt mỏi.

Mưa thì vẫn nhận chìm thành phố bạn bè anh từng người vẫn dần thân trong cuộc hành trình gương ép mặt trời đen và thú dữ đã ngập tràn tổ quốc anh có kêu trăm ngàn lời phản kháng thì cũng chỉ còn có nước mắt em thôi phải thế không em mai này thành phố chúng ta chuột bỏ rong chơi và những côi trú trên quê hương chỉ còn là bóng ma hoa từng bước nhẹ như sương khói từng con người bê trái tim ôm ngực võ nắm đôi chân dắt díu nhau đi tìm hơi thở.

Khuôn mặt em đầy nỗi ưu phiền

Rồi cây cối trong thành phố nào còn cho đủ áo quan cỏ dại sẽ mọc tràn xanh tốt ở một ngày quán xiết từng đốt xương khô trắng rồi ngôn ngữ sẽ ngủ sâu lời giả dối. Nước mắt như mưa sẽ xóa nhòa những đau thương còn lại sẽ cho em trút được nỗi kinh hoàng khắc trên vách đá đời đời sông máu anh em.

Chuông chùa ngựa vẫn kêu gào thảm thiết các con đã giết ta mùa xuân dù có lại nhưng bóng dáng ngài thì thật mất rồi chỉ còn con người đội lốt yêu ma xin em đừng thấp lửa anh sợ dòng máu ngài đang từng giọt thấm hồn anh tổ quốc chúng ta sẽ đưa ngài bằng khúc xương khô em yêu dấu ơi còn gì để nguyện cầu một ơn

*thiên sủng những bản thánh ca rồi từ đó cũng
khoác đầy bụi bặm rong rêu nuôi nắng quê
hương có chẳng chỉ còn những dấu vết ca dao
từ ngàn xưa ngàn xưa em nhỉ và chúa đã về
nước chúa vinh thăng một chiến tích lâu dài dù
sao anh vẫn cảm ơn ngài đã tạo dựng nên lũ
con cái ngài đầy hư hỏng và cảm ơn em đã cho
anh biết mùi da thịt đàn bà.*

*Đêm em về biển hong trái tim lạnh vực sa mù
anh đã bắt đầu làm con người máy anh không
nhận được ra anh thôi anh đúng là con vật tế
thần rồi em ạ. Nhưng có lẽ anh còn thấp hơn vạn
lần con vật trước khi thọc tiết nó còn buông được
tiếng kêu phản kháng và anh thì chẳng bày tỏ
được gì thân phận anh hỏi em còn gì xa xót nào
bằng như thế cũng xong cũng xong tất cả nơi đến
cuối cùng biết đâu lại không là lưới giùm chém
vỡ mặt trời...*